

**30
november
2006**

2e Jaargang 2006
Nr. 013
Oplage 409 stuks

- Not for Resale -

Expedition Finchroad
Van Texas via The Northpole naar Tierra del Fuego

**Kilometerstand
112.056**

Een dertienjarige liefde

In dit nummer

Een dertienjarige liefde 1

*Een 13jarige liefde
(vervolg)* 2

*Een 13jarige liefde
(slot)* 3

Een beetje spanningsbuikpijn hebben we wel. De meeste reizigers waar we mee in contact komen zijn niet bepaald positief over onze volgende bestemming. De mensen zijn er op zijn minst niet vriendelijk, op zijn slechts chagrijnig en opdringerig. De politie hooghartig hoogdravend, taxichauffeurs afzeters en de douane lastig.

Zou het land waardoor we verliefd werden op Zuid Amerika werkelijk zo veranderd zijn? Voorlopig merken we van een

lastige douane aan de grens met Ipiales Colombia niets. Er is 1 douaneman voor de paspoorten en een loket voor de autopapieren. In minder dan een half uur zijn we binnen. Met 90 dagen verblijfsvergunning in het paspoort. De weg is goed en we maken vlot kilometers. Wanneer we de weg moeten vragen doen de mensen uitvoerig hun best. Een ouder echtpaar rijdt ons zelfs vele kilometers voor, terwijl ze zelf die kant helemaal niet op

hoeven. Een politiemann van de narcotica brigade lacht ons vriendelijk toe en wuift ons door. Hij is door zijn collega bij onze auto geroepen. Wij weigeren nml onze compartimenten open te maken, nadat we gezien hebben wat de narcotica controle voorstelt. Een snelle blik van de agent kan hem onmogelijk iets zeggen. Er zijn geen honden of apparatuur aanwezig. De narcotica controleur lacht flauwtjes. Komen we uit Holanda? En geen droga bij?

Lees verder op pag. 2.

**He
who expets
nothing
will never
be
disappointed**

Laatste Nieuws !!!

**De Vinkjes
bereiken
het
hoog(s)te punt
en
maken kennis
met het
Peruaanse
politie.**

Een 13 jarige liefde ... - 2 -

En we zijn in Colombia geweest? En geen droga???? Nee! Zeker weten? Ja! Nou ja vooruit dan maar, rijden. Bij een benzinstation mogen we zo lang blijven om te overnachten als we willen, zonder dat het iets kost.

Ja, tegenover de Colombianen zijn de Ecuatorianen wat stugger. Meer op zichzelf. Maar... is dat ook niet wat men van Nederlanders zegt?! We willen graag met het treintje van Ibarra mee. 13 jaar geleden stonden we verbijsterd te kijken naar de chaos en lieten, samen met nog 2 Nederlanders de trein zonder ons vertrekken. Nu is het treintje echt 'vervallen' tot een toeristische attractie welke alleen nog op zaterdag en zondag rijdt. MITS er voldoende betalende passagiers zijn, en dat weet je pas 's ochtends om 06.30u op het station. Niet iets waar we naar uitkijken met 2 kinderen op sleeptouw.

We krijgen echter geheel onverwacht een leuke uitnodiging in de schoot gewonnen. Bedenken ons geen moment en laten, weer, het treintje schieten.

Die zondag gaan we naar Piet Sabbe in El Limon. Piet stond plots aan onze deur. Hij woont al 17jaar in Ecuador en heeft een Jardin Bota-

nica en een Tropical Fruit Farm & Lodge: De Bospas.

(www.bospas.org)

Piet heeft hier eigenhandig een kale bergwand omgetoverd tot een weelderige tropische tuin. Zijn oudste dochtertje Naomi (4) verstaat het Nederlands heel goed, maar prefereert te antwoorden in het Spaans. Dat wekte nogal eens verwarring bij Fabian en Mighalle, maar uiteindelijk hadden ze weinig woorden nodig om met elkaar te spelen.

De weg naar Lita, die we destijds als alternatief met de taxi reden blijkt geasfalteerd. Daarmee is de nostalgische overweging om deze weg met de Dodge te berijden verdwenen. Maar er zijn meerdere kei- en hobbelwegen te vinden in de buurt van Ibarra. Behalve een mooi uitzicht tijdens de rit omhoog levert het ook een knoert van een kei tussen de dually achterbanden op. Dat ding zit zo keivast dat de buitenste band losgehaald moet worden om hem ertussen uit te krijgen.

We bewonderen de snelle bewegingen van de traditionele ijsmakers van het beroemdste ijshuis in Ecuador. Rosalia Suarez opende ruim 90jaar geleden haar ijscos zaakje in Ibarra.

Groot is het nog altijd niet, wel groots in naam. Het is inmiddels de beroemdste ijstent in Ecuador geworden. En het ijs

smaakt er overheerlijk.

We bezoeken de indianenmarkt in Otavalo. Hij is even kleurig en fleurig als we ons herinneren. Maar veel duurder. En goter. Heel veel goter. Er zijn veel, heel veel meer verkopers dan kopers. Het is er akelig rustig en stil. Zouden al die mensen nog een boterham (of een tortilla) kunnen verdienen?

In het houtsnijdersdorp waar we later rondlopen, zijn helemaal geen toeristen. Binnenlandse of Buitenlandse. Het is er uitgestorven. En natuurlijk bezoeken we; Ciudad Mitad del Mundo. Ook al staat het monument dan niet *echt* op de evenaar. Toch hebben we vanaf nu het noordelijke halfmond achter ons gelaten en gaan we verder het zuidelijke halfmond bereizen. De kleine compacte dierentuin van Quito is een hit bij de kinderen. Ze worden geschminkt en we spenderen er heerlijke uurtjes.

In een klein dorp wandelen we over een markt en bewonderen een man die op traditionele manier snoepgoed maakt. Hij trekt, zwiert en zwaait een dikke streng stroperige caramelachtige substantie om een soort grote deurknop. Draait het in elkaar en rukt er vervolgens stukjes van een centimeter of 10 af om deze als platte pakketjes te verkopen. Het snoepgoed is mierzoet en bikkelaar. Een stukje eraf bijten is niet om aan te raden.

Bij een nabije kerk en mannenklooster bekijken we het zegenen van de auto's, verder op pag. 3

Wierrool kandelaars,

Ecuadoriaanse Jan Klaassen en Katrijn, muziekinstrumenten en warme mutsen

www.bospas.org.

Contact us @
Vink, Family
207, Rainbow Drive # 10710
Livingston, Texas 77399-2007 USA
U.S.A

Phone: 00-31-1-2069483742
Skype : klarinvink
E-mail: Finchroad@gmail.com

Claudia-Brigitta(2j) en Margarita (7j)(Ibarra)

het laat een mooie dunne, witte klodder precies in het midden van Fabian's handpalm achter. Tot grote schrik van Fabian zelf maar tot grote hilariteit van alle omstanders.

In Banos poedelen de kinderen heel alleen in een van de mineralen baden. Het bad is voor eerst weer open, er is helemaal niemand en we mogen gratis naar binnen. De beheerster is dolblij met het bezoek en babbelt honderd uit. Het zwembad is echter niet gevuld met agua caliente en de kinderen bibberen van de kou. Op naar een echt warm bad. Waar ze weer klagen dat het toch wel erg warm is, en ze van tijd tot tijd het bijbehorende koud waterbad in lopen.

In Ecuador is er niet alleen tijd voor plezier en vertier. Het is er ook de tijd voor groot onderhoud aan machine en mens. Daarom brengen we alle vier een bezoekje aan de tandarts. Bij Fabian worden 2 melktanden getrokken omdat 2 nieuwe, permanente tanden de betreffende tanden schuin naar boven duwen en hij zo 2 rijen tanden achter elkaar

Een 13 jarige liefde

die voor deze gelegenheid met glanzende linten en grote rozetten versierd zijn. Een buitenwand van de kerk hangt vol met bordjes die getuigen van dankbaarheid voor de een of andere verkregen gunst, genezing van ziekte, geboorte van een kind, gesloten huwelijk of schutsengel bij een (bijna) ongeluk.

Mensen vullen oude frisdrankflessen met water uit de fontein van het klooster, die genezende krachten zou hebben. We zien het mensen drinken en hun hoofd er gezicht ermee wassen. "Esta bueno por el dolor de cabezas" Het is goed tegen de hoofdpijn, zegt een aardige mevrouw die de opgewonden kreten van de kinderen hoort. "Dan moet jij het ook drinken papa!", roepen ze, maar Klarin is bang dat hij dan maagpijn krijgen zal. Het water ziet er nogal troebel uit.

Op dezelfde markt mogen de kinderen eendagskuikentjes vasthouden. Mighalle durft niet, zij aait liever een kuikentje dat Klarin vast heeft. Fabian heeft het lef wel. Hij heeft een kuikentje vast dat ook veel lef heeft. Of bang is. Hoe dan ook

Mighalle wil *alle* jurkjes.

